

CERKVENI GLASNIK

Izhaja zadnji teden v mesecu ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO Posamezna številka stane 2 Din.

Rokodelski dom!

Zadnje dve leti mi je bil neprestano pred očmi! To se mi je zdela za Trzič najbolj potrebna ustanova! Dve leti sem vlekel Malo Tereziko za rokav, naj stori kak čudež in naj nam pomaga ustvariti tak dom. Prepričan sem bil, da bo pomagala! Najprej sem stavil v — loterijo, morda zadenem kak „los“ in z njim zidamo rokodelski dom! Pa dve leti sem stavil zaman! Zdelo se je, kakor da bi Mala Cvetka pozabila na to. In prišel je nekdo in mi obljubil v ta namen Din 50.000! „No, Cvetka je tega prinesla“, sem si mislil! Zaupajoč v ta dar, smo se skorajžili in kupili Kodrovo hišo, da jo preuredimo v rokodelski dom. — Pa dobrotnik se je premislil in hiša nam je ostala brez te podpore. — Toda Mala Cvetka je brez čudeža pomagala! Sli smo z Vincencijevimi brati korajžno na delo, potrkali smo tu, potrkali smo tam, plačali hišo, zidali in že skoro dozidali zaupajoč v božjo pomoč, v podporo vseh dobro mislečih! In tako je iz stare, skoro podirajoče se hiše zrastle novo poslopje, ki bo kras „gasi“ in Trziču. —

Čemu Rokodelski dom?

Neredko sem čul od obrtniških mojstrov tožbo, da bi radi imeli več pomočnikov ali vajencev, pa jih nimajo kam dati na stanovanje. Tem mojstrom bo služil rokodelski dom.

Pogosto so tožili fantje vajenci in pomočniki, mladi delavci in samski obrtniki, da morajo stanovati v podstrešnih, nezdravih stanovanjih, da nimajo prave postrežbe, da so posebno za časa kake bolezni v veliki zapuščenosti. — Tem delavskim mladeničem, tem rokodelskim vajencem in pomočnikom bo služil naš rokodelski dom. —

Koliko moške mladine se po industrijskih krajih moralno izgubi, ker nimajo pravega stanovanja, nobene vzgoje, nika-kega doma! V varstvo te mladine je sezidan ta dom!

Kako pogosto potrkna na vrata župne pisarne mladenič in prosi za službo, prosi za prenočišče! Kam naj ga denemo, kam naj ga pošljemo? V rokodelskem domu bodo taki dobili zdravo prenočišče in morda tudi službo, ker bo tam organizirana tudi posredovalnica za delo.

Naš obrtni stan preživlja težko krizo! Samostojni čevljarji se selijo v tovarne, samostojni obrtniki čutijo, da bodo težko zmagali konkurenco industrije. Če bi propadal srednji, obrtni stan, propade opora naše družbe! Obrtnemu stanu je torej treba strokovnega pouka, strokovne izobrazbe, treba vsakovrstne pomoči potem strokovnih organizacij, pa naj bodo to stari cunfci ali novodobne strokovne organizacije. Za vse to pa je treba skupnega doma, kjer se na svojih tleh zbirata mojster in pomočnik, podjetnik in delavec!

Moderna materijalistična doba je prinesla razredni boj! Kako brezvestno se neredko hujska delavec proti podjetniku, tudi tovarnar proti delavcu, pomočnik proti mojstru! Mojster in njegov delavec sta neredko organizirana v dveh sovražnih taborih, ki gledata eden v drugem le nasprotnika. Toda čas je že, da svet spozna, kaj mu je v korist! Ne razredni boj, ampak sporazum stanov! Vsi za enega, eden za vse, vsem pravica in ljubezen, vsi naj se grejejo na božjem solncu, nikogar se ne sme odtrgati od solca in kruha. —

Tega duha bo skušal gojiti naš Rokodelski dom!

Upamo, da bo res pravo domače ognjišče, kjer se bodo zbirali obrtniki, pomočniki, vajenci in tudi delavci v

bratski ljubezni, da bodo vsi v tej hiši mogli klicati s svetim pismom: „Kako dobro in prijetno je, če bivajo bratje skupaj!“

In kdo je poklican v Trziču, da ustvarja to delo? Ali ne najbolj ona dobrodelna organizacija, ki ne pozna razlike med stanovci, ki povsod pomaga, kjer je potreba! To je naša Vincencijeva konferenca! To delo, ta zgradba, ustvaritev tega doma, je eminentno dobrodelno delo! Upamo, da bodo tovarnarji, obrtniki, pomočniki, delavci, vajenci in vsi sloji v Trziču umevali to delo Vincencijeve konference in ga moralno in gmotno podpirali!

V Kölnu.

Ob priliki romanja v Lurd sem se namenil tudi v Nemčijo, da predvsem ogledam tamkajšnje rokodelske domove. V Kölnu imajo Nemci najlepše organizirane rokodelske domove, tam je tudi centrala rokodelskih društev. In tako sem mahnil iz Pariza preko Luxemburga v Trier na grob sv. apostola Matije in od tam preko Koblenca v Köln ali Kolin.

Köln je staro romarsko mesto, kamor so hodili svoj čas na romanje tudi Slovenci. Ta romanja so prav lepo popisana v mohorjevi knjigi „Kölmorajn“. Po cel mesec so romali tja naši pradedje. Z brzovlakom pa danes dospeš od tu v dobrih 24 urah! Ob Renu, ki nosi že velike parnike, se pripelješ v to starodavno mesto med krasnimi griči, po katerih se razprostirajo obširni vinogradi, kjer raste znamenito rensko vino. V Kölnu je ena izmed najlepših cerkva na svetu gotška stolnica, kjer so pokopani sv. trije Kralji, katerih kosti počivajo v zlati in umetniško okrašeni skrinji. Semkaj so romali tudi Slovenci in so imeli tam celo svojo kapelo in svojo ustanovo. Köln se imenuje mesto svetnikov, ker je v njem pokopanih več svetnikov, posebno pa je za nas zanimivo to, da je tam v cerkvi sv. Uršule pokopana sv. Uršula s svojimi tovarišicami. Imel sem priliko, da sem maševal na njenem grobu in ji priporočil Trzič in tržičane, ki tako lepo časte to svetnico. Cele kupe kosti od mučeniških tovarišic sv. Uršule hranijo v tej cerkvi, ker so jih v bližini pomorili divji Huni.

V Kölnu je sedaj tudi svetovna razstava vsega tiska, takozvana Pressa. Tudi to smo ogledali! To vam je prostora! Z malo železnico smo se lahko vozili po razstavnem prostoru, kjer občuduješ kulturo vseh narodov in držav — le Jugoslavije manjka! Pravijo, da je tedanji minister črtał ta kredit radi tega, ker „da je razstava preveč klerikalna“! Ne vem, je bil res tako smešno omejen ali ne, da bi iz tega vzroka črtał in odrekel za to potrebne kredite, vendar sram me je bilo na razstavi, ko sem gledal krasne paviljone vseh držav, ko sem strmел nad velikansko razstavo ruskih boljševikov, ki gotovo niso klerikalni, — a jugoslovanskega paviljona nikjer ni bilo. —

Toda v Köln sem prišel pogledat predvsem radi rokodelskega doma. Tu je centrala rokodelskih domov in centrala mnogobrojnih društev rokodelskih pomočnikov, — v takozvanem Kolpinghausu.

Kolpinghaus bi primerjal velikanskemu hotelu, tako velikega hotela kot je ta zavod nima Jugoslavija! V njem stanuje nad 600, reci: nad šest sto rokodelskih pomočnikov,

ki so zaposleni v raznih podjetjih Kölna, ki je eno največjih industrijskih mest v Nemčiji. Tu imajo stanovanje, hrano, perilo, zabavo, vzgojo in strokovno izobrazbo. —

Ko vstopim na dvorišče, je povsod vladalo živahno življenje. Notri in ven so prihajali nedeljsko oblečeni rokodelski pomočniki, na terasi so bile zasedene vse mize, tam so pri pivu in prigrizku sedeli v gručin krepki in zdravi fantje, pri več mizah so sedeli z njimi starši, ki so jih prišli v nedeljo obiskat v mesto, drugod je sedela zaročenka s svojim izvoljencem in starši, od druge strani je prihajala vesela pesem in glas instrumenta. — Po stopnicah je ravno prišel starejši duhovnik, pristopim k njemu, se mu predstavim in prosim, kje bi mogel govoriti z ravnateljem doma. „Pa ravno jaz sem“, odgovori prijazno gospod. Povem mu od kod sem in da bi se rad seznanil z ustrojem rokodelskih domov. „Z veseljem Vam vse pokažem“, mi odgovori, pokliče še predsednika društva rokodelskih pomočnikov, pa smo šli po obširnem poslopju. Čim dalj smo hodili, tem bolj sem strmel nad krasno napravo.

Po eden, po dva, ali kvečjemu po štirje stanujejo rokodelski pomočniki v sobah. Spalnice so moderno urejene, v sobah voda, porcelanasti umivalniki, lepe postelje na peresa, vse pohištvo lepo okusno urejeno. Vsaka stroka ima svojo strokovno sobo, za strokovni pouk, za delavnico, da se morejo vaditi pomočniki v delu tudi domu. Za vse imajo skupno pekarijo, ki je najmodernejša v vsej Nemčiji, da delajo tam skušnje pekovski strokovni državni učitelji, ogledali smo si veliko telovadnico, kegljišče, velikansko kuhinjo, ki jo sijajno vodijo redovnice. Ravnokar so delili večerjo, pri več oknih so podajala dekleta pomočnikom izvrstno in obilo večerjo v obednico. Ogledali smo si tudi krasno dvorano, kjer je prostora za 800 ljudi pri mizah, je trikrat več prostora, kakor v dvorani na Skali. Na stenah so naslikani grbi raznih rokodelskih strok, spredaj velik oder za igre.

Ko smo vse ogledali, sem začuden vprašal g. ravnatelja in prezesa: „Kje ste pa dobili denar, da ste mogli zidati in urediti to velikansko stavbo?“ „Denar smo vzeli na posodo pri nekem denarnem zavodu, za posojilo nam je pa garantirala mestna občina, ki zelo podpira take zavode in je v mestu še več manjših rokodelskih domov za pomočnike in nekaj tudi za vaje, sčasoma smo vse plačali.“ „Koliko vas je pa vse to stalo“, ga nadalje vprašam. „En milijon in šest tisoč zlatih mark“, je odgovoril. To je v našem denarju 20 800 000 dinarjev, reci in piši: dvajset milijonov osemstisoč dinarjev.

„Imate vedno dovolj pomočnikov v domu?“ ga nadalje vprašam. Pa se je nasmehnil in rekel: „Vedno so premajhni prostori, danes je vse polno, fantje so tu dobro postreženi, imajo vsega, kar jim poželje srce — zabave, razvedrila, dobro postrežbo in hrano.“

„Kakšne pomočnike pa sprejemate, oziroma, kaj napravite, če kateri ne izpolnjuje hišnega reda?“

„Naša hiša ni kaka poboljševalnica, principiarno sprejemamo samo versko in moralno neoporečne mladeniče v zavod. Navadno pomočniki slabih moralnih kakovosti ne pridejo k nam, če pa kateri pride, že izgine ali ga pa odpravimo, če se pokaže, da ni krščanskega življenja, ali če noče držati hišnega reda, ker slabi pomočniki bi bili v sramoto zavodu in tudi naši fantje bi jih ne hoteli med seboj.“

„Imate kaka vzgojna predavanja in sploh kako skrbite za umsko in srčno izobrazbo fantov?“

„Vsaki teden imamo dvakrat v dvorani predavanje za vse, takrat mora priti vsak, ki tu stanuje, z veseljem prihajajo pa tudi zunanji. V dvorani govorimo takrat 700 fantom. Ob pondeljkih so versko apologetična predavanja. Če vas zanima, pridite jutri poslušat, predaval bo neki protestantski profesor o papežu Leonu XIII.“

Z veseljem sem obljubil, da pridem drugi dan k predavanju in sem izpraševal dalje: „Kako pa radi deklet in znanja, ali smejo dekleta obiskovati fante v hiši, tam na verandi sem jih videl precej v družbi vaših fantov?“

„V zgornje prostore ženske nimajo dostopa, v dvorano, v obednico in sprejemnico pa smejo pripeljati naši fantje tudi svoje izvoljenke. Mi to radi vidimo, da se tu shajajo, boljše je, da se tu javno pokažejo, kakor da bi stikali po raznih kotih mesta.“

Ravno ko govoriva, pristopi mlada gospodična in mirno ter neženo vpraša, kje bi mogla dobiti tega in tega pomočnika, iskala je svojega zaročenca in ravnatelj ji je pojasnil, kje naj ga počaka. Ogledal sem si posebno to stran življenja v domu, pa moram reči, da so mi kolinska dekleta in fantje naravnost imponirali. Tu in tam sta sedela pri mizi večinoma poleg kake sestra, mati ali cela družina, ki je prišla obiskat fanta domače hčere. Kako dostojno so se obnašali! Nič tistega otročjega flirta, povsod je odsevala neka dostojna ljubezen, ki ima resne namene, ki ne zapeljuje, ampak spoštuje čast zaročenke.

„Prenočuje kaj dosti popotnih, tujih pomočnikov v vaši hiši?“ izprašujem dalje.

„Pri nas dobi vsak prenočišče, posebno oni, ki prihajajo z izkaznicami iz drugih rokodelskih domov in člani rokodelskih društev. Danes jih bo prenočevalo 43. Ti imajo jutri na grobu ustanovitelja društev rokodelskih pomočnikov sv. mašo ob 8. Če imate čas jim lahko v sosednji cerkvi mašujete.“

Z veseljem sem to obljubil in se poslovil že pozno iz Kolpinghausa.

Drugo jutro pridem v zakristijo in kmalu za menoj trije pomočniki, ki se ponudijo, da strežejo pri maši. Bili so zastavni fantje. Eden iz Nemške Avstrije, drugi iz Porenja, tretji pa če se ne motim iz Hanovra. Ko pristopim k altarju, so tam čakali v klopih vsak s svojim nahrbtnikom. Med sv. mašo so molili skupno in glasno mašne molitve, kakor pri nas otroci pri osmi sv. maši, eden je molil naprej in drugi so mu v koru odgovarjali, da je odmevalo po prostori cerkvi. Med sv. obhajilom so vsi brez izjeme pristopili k sv. obhajilu. Pa kako so se obnašali! S sklenjenimi rokami, res prav pobožno so prejemali sv. obhajilo! Bil sem naravnost ginjen nad tem prizorom, ko so mladi fantje na delavnik, zbrani iz raznih krajev Nemčije s tako vnemo in pobožnostjo sprejemali Najsvetejše! Neprestano mi je hodilo na misel: Kdaj bomo mi Slovenci imeli tako rokodelsko mladino!? Po maši so vsi navzoči obstopili Kolpingov grob in enoglasno zapeli rokodelsko pesem in zmolili še en očenaš, da bi bil kmalu njih oče Kolping povzdignjen za svetnika in so odšli s svojimi nahrbtniki za kruhom in službo. —

Na vsem dolgem potovanju ni nobena reč na mene napravila tako globokega utisa, kakor rokodelski dom in pobožnost teh fantov pri sv. maši in sv. obhajilu.

Nekako majhno senco tega doma hočemo ustvariti tudi v Trzinu, da bi tudi naša rokodelska mladina rastla po vzgledu nemških katoliških rokodelskih pomočnikov.

Nedeljski počitek.

Pri novi hiši pri peščenku sem že dve nedelji opazoval, da kar ob nedeljah zidajo. —

Letos je izredno lepo vreme za sušenje krme in vendar nekateri suše kar ob nedeljah seno. —

Žalostno, da nekateri tako izgublajo zavest, da je nedelja Gospodov dan, dan počitka in službe božje.

V starem zakonu je Bog ukazal kamenjati nekega moža, ki je v soboto sekal drva. Izraelci so tako strogo izpolnjevali zapoved praznovanja, da niti na pot niso šli. —

Že človeška narava zahteva, da človek en dan v tednu počiva, ker si mora človeško telo ta dan nadomestiti one sile, ki jih izrabi tekom tedna. Ponovni poizkusi so dognali, da oni človek več stori, ki v tednu en dan počiva, kakor ta, ki dela brez počitka. Isto so poskušali pri delavni živini. Profesor dr. Niemayer v Lipskem pripoveduje sledečo zgodbo:

Nekoč so stavili prijatelji nedeljskega počitka s kršilci III. božje zapovedi, da konji več prevozijo, če v nedeljo počivajo, stavo. Nekega jutra so odpeljali dva voza z enakim bremenom in enako močnimi konji, oba sta imela pred seboj isto pot. To je bilo v času, ko še ni bilo železnice in so vse prevajali z vozi. En voznik je smel v nedeljo cel dan počivati, drugi je moral pa voziti tudi v nedeljo. V začetku je seveda oni voznik, ki ni držal nedeljskega počitka, prehitel onega, ki je počival, šesti teden pa je oni, ki je počival ob nedeljah prehitel drugega in prišel mnogo prej in z dobro ohranjenimi konji na svoj cilj, voznik pa, ki ni ob nedeljah počival, je prišel na določeni kraj s popolnoma onemoglimi konji.

Za kristjana, ki je še kristjan, pa velja predvsem božja zapoved! Greh je, smrtni greh je tako prelamljati 4. božjo zapoved, da nekateri kar brez sile suše ob nedeljah in zidajo hiše na praznik! S tem zelo greše, pa tudi božji blagoslov si zapravljajo!

V neki vasi na južnem Francoskem je neki zidarski polir ob nedeljah in praznikih, ko je drugod delo počivalo, delal za sebe hišo. Zapletel pa se je v pravdo s sosedom in zapravdal toliko, da so mu na dražbi prodali ravnokar zgrajeno novo hišo! Sveto pismo pravi, da zastoj zidajo oni, ki zidajo brez Boga!

Ne zapravljajte božjega blagoslova s skrunitvijo nedelje!

Otvoritev Rokodelskega doma.

8. septembra, na praznik Marijinega rojstva bo otvorjen slovesno tržiški Rokodelski dom.

Ob 8. uri bo sv. maša za blagoslov našemu obrtnemu in delavskemu stanu.

Po sv. maši ob 9. uri se blagoslovi novo poslopje.

Po blagoslovu hiše je otvoritev doma z zborovanjem. K zborovanju so vabljeni vsi obrtni mojstri, zastopniki vseh strokovnih organizacij obrtnih pomočnikov in strokovnih delavskih organizacij. Na zborovanju govore zastopniki obrtniških in pomočniških strokovnih organizacij, govori tudi predsednik oblastnega odbora dr. Marko Natlačen in zastopniki ljubljanskih obrtnih organizacij.

Radi pomanjkanja prostora ne moremo vabiti k kosilu vseh članov.

Popoldan so ob 2. uri litanijske M. B. v župni cerkvi.

Ob pol 3. uri je na stadionu za Virjem velika prireditev, katere čisti donos se bo porabil za Rokodelski dom.

„Ocvrti naprednjaki“.

(Malo odgovora.)

Ljubi Tržičan, oprostite, da Vam danes izjemoma serviram v „Glasniku“ tudi nekaj drugačne hrane, kakor ste jo navajeni. Prinašam Vam namreč smrdljivo klobaso, ki jo je prineslo „Jutro“ v Tržič na praznik Marijinega Vnebovzetja. Taka-le je:

„Iz Tržiča. Srednji vek hočejo oživeti in priklicati nazaj naši klerikalci. Sedaj oživljajo stare cunfte in nosijo njihova znamenja z godbo po Tržiču. Najbolje bi se jim pač zdelo, če bi mogli priklicati druge stare institucije zopet v življenje. Kako lepo bi se cvrli naprednjaki tam pod lipo...! Vincencijeva družba se je pod novim vodstvom popolnoma udinjala klerikalni fronti, katere cilj je —: gospodarka in politična osvojitev Tržiča. Da vzdržuje dvorane in prostore za klerikalna društva, smo pač že dolgo vedeli. Sedaj zida glavno trdnjavo klerikalizma: rokodelski dom in pa stadion. Torej mesto del krščanskega usmiljenja podpore klerikalnim društvom, mesto krščanske ljubezni pa politika! Sv. Vincenciju se kot ustanovitelju pač ni sanjalo, za kaj vse bodo služile njegove idealne zasnove —.“

Taka je ta klobasa, upam, da Vam nje smrad ne bo ostal v želodcu, serviram Vam jo pa zato, da vidite, kako

skuša tržiška „naprednost“ obrizgati z gnojnico vsako še tako dobro delo!

Naš Gospod se je moral vso dobo svojega delovanja boriti s farizeji, ki so skušali uničiti vse njegovo delo, ki so blatili njega, njegov nauk in njegova dela, podtikali so mu politične namene, slikali Ga kot sovražnika naroda, kot zapeljivca, kot človeka, ki s pomočjo hudiča dela čudeže — „Et observabant eum“, pravi sv. pismo o farizejih — povsod so zalezovali Jezusa, vsako besedo skušali prestrčiti in jo napak tolmačiti, vsako njegovo delo so opljuvali s svojo zlobo.

Farizeji žalibog niso izumrli! Cerkev se mora z njimi boriti, kakor je Gospod napovedal, v vsej zgodovini. Vse, kar cerkev dobrega stori, skušajo oblatiti, vedno gledajo in iščejo, kje bi kaj dobili, kak las in pezd, da bi ga razkričali kot bruno hudobije; naj cerkev ali duhovščina še toliko dobrega stori za ljudi, vedno skušajo to ogrditi in ji oropati sadove njenega dela in truda. To je delo farizejev starih in modernih. Delajo se kristjane, dobre vernike, a so le volkovi, ki skušajo razbiti Gospodovo čredo!

Vsa tržiška javnost nam da lahko izpričevalo, da mi ne napadamo svojih nasprotnikov v javnih časopisih; kadar se v tem oziru poslužujemo časopisja, storimo le, da vržemo od sebe blato, ki nam ga mečejo v obraz naši nasprotniki —. Poudarjam, da mi je zoperna taka borba, ki kolikor toliko tu ali tam osebno žali. Toda, če nas nasprotnik izziva, če nam meče v obraz razno blato, če skuša naše delo ogrditi, naj potem sam sebi pripiše, če mi nekoliko posvetimo z lučjo tja, od koder leti kamen na nas —.

Najprej nekoliko o slovenskem „naprednjaku“! Pokojni pisatelj Cankar je nekoč rekel o nekem naprednem krogu, da je samo fraza in poza. To je slovenska naprednost! Študentje smo ji rekli puhla frakarija! Kaj pa je takozvana slovenska „naprednost“ ustvarila? Ali je kaj dvignila kulturo našega naroda, njegovo gospodarstvo, njegovo moralo? Ravno narobe! Njeno poglavitno delo obstoji v tem, da ovira pošteni trud za narodno izobrazbo, moralni napredek in gospodarsko povzdigo. Ta naprednost je skovala najbolj prostaške psovke o našem narodu in našem delu! Za naša dekleta v Marijini družbi ni imela drugega imena kot psovke „Marinarce, mole, tercijalke“; za naše poštene fante po orlovskih organizacijah je ta „naprednost“ skovala psovko „čuki“, med naš narod je ta „naprednost“ zanesla le največje budalosti in izrodke znanosti, da je človek iz opice, da nima duše etc. Sadovi te vzgoje so se neredko pokazali v tem, da je napredno vzgojena mladina napadala in pobijala poštene katoliške fante! Ko sem bil na Dolenjskem, sta šla nekoč po cesti dva fanta: član Marijine družbe in naprednjak; kar ostane „napredni“ fant zadaj, pobere kol in udari fanta iz Marijine družbe po glavi, da se krvav zgrudi na tla! Zakaj je to storil? „Zato, ker je oni v Marijini družbi“, mi je napadalec sirovo odgovoril, ko sem ga prijel radi tega zločina. Nekoč so šli tam fantje mirno domov od fantovskega večera, pa so jih „naprednjaki“ pobili s koli do krvi, to so sadovi tega „naprednjaštva“, ki je napredno le v napadih na vero in cerkev, ki zbira najglupejše laži o cerkvi in krščanstvu in jih svojim „naprednjakom“ servira kot „znanost“!

In na gospodarskem polju, kaj je našemu narodu prinesla ta naprednost? Zapravila mu je le milijone premoženja! Tudi v Tržiču bi bilo za marsikoga bolje, če bi bil „cvrl“ pred svetim Andrejem kake napredne stare škarpe ta čas, ki ga je prebil v naprednjaštvu —. Toda pustimo ta kapitel, da se ne bo komu zdelo, da smo osebni! Konstatiram le, da vsa slovenska „naprednost“ niti naprednjakom samim ni prinesla nikakega gospodarskega napredka! Ko bi bilo na krščanski strani le eno unčo tiste zbadljive žilice, ki se tako rada producira v „Jutru“, pa bi napisali lahko cele kolone o „sijajnem napredovanju tržiškega naprednega gospodarstva“!

Vso to „sijajno“ kulturo in gospodarsko „naprednost“ naših „naprednjakov“ pa še najlepše ilustrira prej navedeni napad v „Jutru“!

Danes, ko pristaši kapitalističnega gospodarstva že uvidevajo, da je treba več socialnega skrbstva, več strokovne izobrazbe, več skrbi za delavstvo, napadajo ti laži-naprednjaki skrb naše Vincencijeve konference za delavstvo in za obrtništvo! V dobi, ko povsod, kjer vlada le malo naprednosti, skrbe cela mesta in razne organizacije za dobra stanovanja mladeničev, neporočenih delavcev, rokodelskih vajencev in pomočnikov, za moralno vzgojo delavske in obrtniške mladine, pa slovensko „napredništvo“ grdi naše delo in naše žrtve za delavstvo in obrtništvo in ga opljuje s psovko klerikalizma! Po vsem svetu grade mesta, športne organizacije, da celi narodi stadione za svoje sportne prireditve, da goje tako svoje narodno zdravje. Ponos naprednih modernih mest so stadioni, kjer se mladina uri, trenira in zabava v prosti naravi. Vincencijeva konferenca v Trzinu ima okrog 80 otrok v svoji oskrbi, za te nima primerne dvorišča in ne igrišča v naravi, zato se je odločila, da predvsem za te otroke, za delavsko mladino, zgradi igrišče, telovadišče, stadion. Seveda ga bo rade volje prepuščala v uporabo tudi drugim kulturnim organizacijam, tudi drugi mladini, ker pač hoče podpirati tudi splošno narodno zdravje in tudi telesno kulturo. Trzin nima nobenega igrišča na prostem, ni ga prostora, kjer bi se moglo delavstvo vsaj malo razvedriti, naš edini „park“ je naše pokopališče! Temu nedostatu hoče vsaj nekoliko odpomoči Vincencijeva konferenca! Seveda bi tega ne premogla, če ji ne bi njen član, blagajnik, prepustil požrtvovalno svojega travnika! In za vse to res kulturno, napredno, dobrodelno in požrtvovalno delo ima naša naprednost kot edino priznanje — psovko! Tega bi ne bil zmožen noben nepismen hribovec, kar prinese napredni list iz naprednih krogov!

In še eno o „cvrtju naprednjakov pred sv. Andrejem“! Kdaj smo mi enemu izmed naprednjakov storili hote kako krivico?! Povejte to! Nasprotno bo res! Od naše strani se je že pogosto pomagalo tudi naprednjakom, bodisi pri Vincencijevi konferenci, bodisi pri hranilnici —

Kako se pa od napredne strani dele dobrote našim ljudem, naj omenim samo eno zgodbo! Slučaj Vider je še vsem v spominu! Takozvana napredna stranka ga je preganjala tako, da bi bila kmalu uničena vsa njegova družina! Pa sem govoril z nekim gospodom naprednjakom in sem se zgražal nad tem, da se tako nedolžni ljudje preganjajo, pa mi je zabrusil v obraz to-le: „Pa naj trpe protidržavni elementi.“ Jaz nato začudeno vprašam: „Kaj je Vider protidržavni element?“ Pa je dotični gospod odvrnil: „Vsi, ki drže z Radičem, so protidržavni elementi —“. Takrat se je SLS potegovala za preganjanega Radiča, ki so ga naši naprednjaki slikali kot velikega sovražnika države, kot protidržavni element! In ker je Vider pripadal k SLS in ni odobral preganjanja Radiča, pa je bil tudi on v očeh naprednjaštva „protidržavni element“, ki mora biti preganjan in mora trpeti —. Dotični napredni gospod, ki je to rekel o Vidru, sedi na stolčku državnega uradnika, in ko bi se ti nazadnjaški klerikalci hoteli sedaj maščevati, bi z ironijo lahko sedaj rekli z njegovimi besedami: „Kdor z Radičem drži, je protidržaven element, naj gre na polje!“ A nazadnjaški klerikalci tega ne store, dasi jim je to mogoče in puste tega gospoda na važnem mestu še dalje —. Glejte, dragi naprednjaki, tako „cvro“ klerikalci naprednjaka in kako naprednjaki klerikalce!

Pa naj bo dovolj! Mislim, da sem dovolj „ocvrli“ to laži-naprednjaštvo, če bo pa še nadalje izzivalo in pljuvalo na nas, ga bom pa še — „opohal!“

Dobrodelni vestnik.

Westfalski otroci se došli dne 8. avgusta in sicer v celoti 18. Tu ostanejo kakor je predvideno do 7. septembra. So otroci slovenskih staršev, a slovensko le lomijo, nekateri pa sploh skoro nič ne razumejo slovenščine. Tako se naš narod očitno izgublja in propada v tujini.

V zavodu na Skali smo morali podreti leseni hodnik pri stari hiši, ker je bil že ves trohnen. Napravili smo novega iz železobetona in z žično ograjo.

Dvorano v našem domu je dalo poslikati prosvetno društvo sv. Jožefa na svoj račun, istotako je isto društvo dalo tam prepleškati vrata in okna in napravilo na galeriji kabino za kino, dalo je montirati novo, res krasno električno razsvetljavo, tako da je dvorana s stranskimi lokali vsa prenovljena.

Stadion je na travniku gospoda Ahačiča v večjem že dograjen, služil bo v prvi vrsti otrokom v zavodu sv. Jožefa — dnevnemu zavetišču in sirotišču, ker je naše dvorišče na Skali premajhno za toliko število otrok. Poleg tega ga bo dajala Vincencijeva konferenca v uporabo proti primerni odškodnini tudi drugim kulturnim in strokovnim organizacijam za razne prireditve. S temi prispevki, ki jih bodo dale razne organizacije za uporabo stadiona, se bodo krili stroški vzdrževanja in naprave.

V zavodu na Skali je prostih še nekaj mest z vso oskrbo. Starše — posebno delavske — opozarjamo, naj pošiljajo svoje otroke v dnevno zavetišče, da ne bodo letali brez nadzorstva okrog in se pohujševali v slabi družbi. Delavski otroci predilniških delavcev dobe opoldan brezplačno kosilo v zavodu, na kosilo se sprejemajo tudi oni otroci, ki morajo hoditi v šolo od daleč in ostajajo preko poldne v Trzinu.

Rokodelski dom se otvori dne 8. septembra. Rokodelski pomočniki, vajenci in neporočeni delavci se sprejemajo v popolno oskrbo od 1. septembra dalje. Stanovanje za posteljo stane dnevno 2 Din, hranarina se bo določila sporazumno z mladeniči v zavodu, katerih splošne želje se bodo upoštevale glede kakovosti hrane. Stanarino in hrano bo moral plačati vsak stanovalec v rokodelskem domu za en teden naprej, če bi šel iz zavoda pred tednom, se mu preostalo vrne. Plačilo pa moramo zahtevati naprej, ker se dobe tudi taki, ki dolžno plačo sicer odnesejo in se po francosko poslove. V rokodelskem domu bodo mladeniči popolnoma prosti, spolnjevati bodo pač morali le splošen hišni red. Zavod ne bo iskal pri hrani nikakega dobička, fantje bodo plačali le toliko, da se nam bo krila režijska. V hiši bo tudi moderno urejena kopalnica, nekoliko vrta, čitalnica, kasneje tudi kegljišče. Fantje, ki žele priti v rokodelski dom, naj se takoj prijavijo ali oskrbnici Angeli Režek, pri gospodarju g. Andreju Markič ali pri predsedniku. V hišo se sprejmejo le pošteni in dostojni fantje! V rokodelskem domu se ustanovi tudi posredovalnica za delo, ki jo bo oskrboval g. Franc Kogoj. Mojstri, ki bi potrebovali kakega pomočnika ali vajenca, isto oni, ki žele v službo kot pomočniki ali oni ki žele oddati kakega dečka kot vajenca k mojstru, naj se oglašijo v domu oziroma pri gospodu Kogoj, ki stanuje v bližini, vsem se bo šlo na roko po možnosti. V rokodelskem domu imajo že dosedaj sedež: Strokovno društvo usnjarskih pomočnikov, strokovno društvo kovinarjev, obrtna zveza, priglasili so se pa tudi že drugi. Vse te organizacije bodo mogle rabiti vse spodnje prostore po sporedu, ki ga bo sporazumno z njimi določil gospodar g. Andrej Markič, ključavničarski mojster. Red uporabe bo za vsak mesec posebej napisan na oglasni deski v veži.

Denarno poslovanje Vincencijeve konference. Ker nas je napadel nek časopis, da naj bi dali raje denar revežem, kakor da bi gradili rokodelske domove in stadione, opozarjamo, da ima vsaka ustanova Vincencijeve konference svoj račun, lasten konto. Blagajno za reveže upravlja posebej g. dr. Kozma Ahačič, poleg te ima za reveže blagajno Elizabetna konferenca, ves denar, ki ga prejmemo za reveže, se porabi samo za iste. Zavod na Skali ima svojo „kaso“. Rokodelski dom se gradi zopet na svoj lasten konto, na katerega gredo le oni stroški in dohodki, ki so določeni za rokodelski dom, istotako je s stadionom, tako niso reveži prav nič prikrajšani ne z rokodelskim domom ne s stadionom.

Oznanila za september.

2. XIV. ned. po binkoštih, prva nedelja v mesecu, pred 6. sv. mašo skupno sv. obhajilo moških. Pop. ob 2. uri ura molitve in pete litanije presv. Srca Jezusovega.

6. Rojstni dan prestolonaslednika Petra, ob 8. uri sv. maša z običajnimi molitvami.

7. Prvi petek v mesecu, ob 6. uri sv. maša z blagoslovom.

8. Rojstvo prebl. Device Marije, Mali Šmaren, nezapovedan praznik, ob 10. uri sv. maša z blagoslovom, pop. ob 2. uri pete litanije M. B.

9. XV. ned. po bink., — po navadi.

12. Ime Marijino, ta dan in vso osmino se morejo prejeti pop. odpustki, pogoji: navzočnost pri sv. maši, prejem sv. zakramentov, molitev v namen sv. očeta, ti odpustki se morejo nakloniti tudi dušam v vicah.

16. XVI. ned po bink. služba božja po navadi.

19., 21., 22. kvaterni dnevi, v petek strogi post, sredo in soboto le pritrganje pri jedi.

21. sv. Matevž ap., ob 6. uri farna sv. maša.

23. XVII. in kvaterna ned. Ob 9. uri se izpostavi Najsveitejši in se moli ura molitve za duhovnike, pop. ob 2. uri križev pot in litanije vseh svetnikov. Po litanijah je ura molitve.

27. sv. Kozma in Damjan.

29. Sv. Mihael, ob 6. uri farna sv. maša.

30. XVIII. ned. po bink. po navadi, po binkoštih ura molitve.

Dekliška Marijina družba — shod 9., skupno sveto obhajilo 30.

Ženska Marijina družba shod 16.

III. red shod 2., vesoljna odveza 8. in 17.

Ohpušč s Koroščga.

(Dalje.)

Na Binkšt je biv strašansk lep jut. Preh je biv skor cev mesc dž, zej smo pa nejlevš dni imele. Marel nismo nč rzpele.

Od ush strani smo ukp hodile. Ob osmh smo crkven opraviv napovedan imēle jn usak je gledov, de j pravočas n Clovca pršu. Ane ženšče so s Clovca mav bl nakajfane pršle. U klostrh so spale, so jh pa že u vosmh zvečer zaprle. Ane so pravle, de niso na Korošč spat pršle; ta druje so se nad možmi znašale, de b mogle bit u nihov oskrbe; ta treče so pravle, de stare poj mvade ne gredo ukp, zvečer so votle stare spate, mvade pa ne, zutrej pa narobe; mošč so se pa smejale jen klostre hvalile, anm je bo še žov, de sojm ženam podobnga ne morjo večkatov pokvonite.

Prjazen gosposvešč tehant g. Andrej Raidel jen korar-Slovenec g. Jožef Fajnik sta odredva, de smo prov slovesn uhod u cerku jmele. Pred klostram smo se u precesjo rzvrstle, gspodje so slovenšče ltanije zapele, ta velč gosposvešč zvon se j ugvasu, pa še ta drujuh pet je zravn prtkuavavo jn lepa vrsta nas je bva. Oh, kar gnliv je bvo; vsak je s posebnm občutkam Marij prepevov. Use je strmevo nad petjam, kar nas je gledovo. Če b nč levšga ne bli dožvele, kokr to precesjo, k je na precesje našh dedov na tmo kraj spominvava, pa j bvo že uredn gor itel! Močn so gspodje pele, dobr so jo pevc prkvadale, a k smo bliz cerkle pršle, j pa ta velč zvon use štime zmešov. Kar utihtnt smo mogle. To jma gvas ta zvon! Posebe ga bomo še popisale.

Po precesje je bva nejpreh lepa slovenska pridga. Jmu jo j g. Fajnik jn smo use negovo lepo koroško zgovarjavo občudvale. K je bo pridje konc, so pa zabrčale ta velče

vorgle. Naš g. Polde jh je kar dobr potipov. Slovenšče pesm so zadonele po gosposvešč cerkle, kokr že nekej cajta ne. Kar je bo še drujuh romarjov, so kar obstrmele. Med sv. mašo so po ta bolm use romarje h sv. uhajiv prstopile, kar je prov lep ajndruk naredvo.

Po crkvenmo opraviv smo se pred cerkujo zbrale, mav ževosce pogrele, poj smo pa znamenitast začel ogledvate. Sej ni mogoče uzga popisate! Kulk znamenith kamnov je na cerkvenmo zunanmo zido! Jn usak poslopje, k je okroh cerkle ima kej posebnga. Cele strani b se dale o tmo pisate, pa naš Gvasnk mora prestar šparate. Posušal smo rzvago pa gledale.

Ulik nas je švo tud u turn h ta velčmo zvono. Že zutrej, k se j u štirh ugvasu — bistršč mežnar ga j tud zaganov — je vsačga zbudu, poj pr precesje je že marsker sklenu, de ga bo šu gledat. Štenže do nega niso glih preveč prpravne. An par bl debelh jn nekej cortnh se j še nazaj vrnivo, k so jh štenže ustrašle pa sapa jh je nagnava. Neker so pravle, ko so se po štengah švicale „Glih tok b bo, kokr če b biv u Rimo, pa b papeža nč ne vidu, če sm tle pa b zvona ne šu gledat“. Res je Goljat ta zvon. Sam vaga 6608 kil, žvenkl posebe še 225 kil. Ulit je biv u Clovco leta 1687. Velk je toko, de b 4 šuštarje komot pod nim šivale, pa ponk b tud še u sred uhka jmele. Kopvan Anton j soje neprekrasče roče stegnu, pa j še precej falivo, de b premer dosegu. Kdr zoni, kar brni. Nč se ne sliš kdaj žvenkl udare. „Oh, to j zvon“, je reku usak.

Tud notranšno cerkle smo ogledala. Po znamenitosth jn lep zidave se uhka z nejlevšm cerkvam po svet mere. Žej so še stare fresko-slike začel odkrivare, de bo poj še bl znamenita. Posameznh reči kar ni mogoče popisate. Gledat pojde, če še nis vidu! — Tam zadej pod koram j pa ana ulika kamnitna skrina. Gvišn so učash romarje kakšn žit notr stresale. Žej je pa čez lsen pokru jn notr žegnajo vodo kokr jo pr nas u žehtnečh. Glih nad tisto skrinu pa visi ana lurška Mat božja. J pa ana ženska brž sklep nardiva: „O, lurška voda za oči!“, pa se j potacava z mokro roko okol oči. Povedan j je bo, de tako lurško vodo tud u tržišč cerkl dobi.

Preče pono smo je na gosposvešč pole mahnile. Tam so slovenšče vojvode umeščvale. To pač usak vé. K smo na tok sveteh tleh stale, smo se mošč ohkrile jn use smo napet posušale kakšnga pomena j ta krej. Neker so tle mav rož al pa lipovh vejč za spomin ohtrgale. Nazadne smo zapele: „Hej Slovani“ jn „Pojdem u rute“. Ubedn ne bo th trenutkov na tmo kraj pozabu.

K smo se z gosposveščga pola vrnile, smo se okol cerkle zgable, de smo se mav za kosiv nafrontale. Strašansk j bo enh štantov tam okole. Kramarje se še starh navad drže, k je u Binksth use pouhn ldi na božjo pot hodivo —. Med štant je biv tud an šnel-kontrofiraš. U par minutih je kontrofirjo naredu. Seveda je tud s Trščan kšefte devov. Ane so se dal mavate pv pevščh gvasovh, ane po žvahte, ane po loncmarije, ane pa po ulogah pr igrav u „Našmo domo“. De j usa reč vornž vn spadova, j pa prov an prpravnto u roče uzev. K se sam zna na use viže na vodr sukate, poj resne jn hecaste uloge igrare, j use znov prov urihlate. K je uliče postave, poj tačga golont zadržana, de b napucenga ubedn na koštarsč stov ne vupov posadite, mo j tud korošč kontrofirar komplemente devov jn mo j „gspod redaktér“ pravu. Nazadne j pa kontrofirar tud že kar domač ratov je ga j po tržiščmo klican klicov — Jošta.

U dveh popone smo u cerkl šmarnce s pridgo jn ltanijam imele jn slovo od božjga pota. Marsker se j Marij prporoču, de b ga še u drugo rajžo tok lpo gor uzeva kokr te Binkšte.

Žej smo use u Clovc šle. Kar dobro podrgo uro smo jo po cest rezale. An par jh je na ch švo, an so se pa med potjo grimala za kva niso šle. No, pa j tud med

potjo fletn bvo. Taj ano bleknu, pa gun kero jn hnav smo bli pr clovščmo britofu, čer smo na tramvaj šle. Med potjo smo strašansk an h kolesarjov srečale. Mošč poj ženšče, use se j s Clovca na biciklnh vn vozivo. Anmo j glih uštric nas četna dol padva. J pa zagodu prov po korošč nemšče: „Bos ist denn dos?“ Žiguču Žada, k ta druj tenor tok lpo zna zete, j pa okros sebe mav pogledov, pa moj pojasnju: „O, basista pa zej glih ni ubenga tle!“

U Clovc smo šle najpreh mem lintverna u muzej. Gspod fajmoštr so skomandiral jn pvačale, de nam je bo ekstra ohprto. Prov ulik smo vidle. Usak se j za use sorte rči zanimov jn prjazn g. prefesar Petavar nam je marskej lpo rzvožu. Gspod Anton se j najbl u anga našopanga voka zagledov, k je jmu naps: Bauernschreck.

K smo še cerkle ogledale, poj razne zunanje zname-nitoste, smo zvečer u cerkl sv. Duha šankat šmarncje jmele. To pa posebn zato, k so korošč Slovenc to želele. Z vese-lam so ukp pršle jn še z večm veselam so naše lepe slo-venšče Marijne pesm posušale. Tud druj jutj ih je bvo use pohno, k smo sv. mašo jn slovenško pridgo jmele.

Se nekej nej tle utaknem! Lep eindruk so naredl na nas tud korošč — mežnarje. Majo drgač monduro kokr pa naše. Pr Gspe Svete j biv tak k an vitez. Rdeč, oportan pvaš j ogrnu okroh sebe kdr je pršu h utarjo. Kar fejš je biv. U Clovc j pa u lepno frak hodu okole z ano mav dal poj z ano mav krač nogo. Če se j pa u monduro obleku, j pa velk črn krogli djav okroh vratu, de je biv tak kokr an korar, samo de rdečga nč ni jmu na sebe. To b Trščan našga mežnarja gledale, če b se ankat uštimov po korošč-mu furmu!

Po šmarncah smo spet šle usak preče sojmo ležamento. Ženšče so ane u kloštr mav bl narade šle, a ncoj j bvo bole. Vn res po vošm ur niso smele, pa so dekleta s kloštra h nam pršle, de so se posebn s petjam zabavale. „Mi se jmamo radi...“, so še ane nemšče dkleta nazadne pele.

Precej ana družna mošč se j ta večer u uličmo hotel „Moser“ zbrava. Naš pevc so tok pele, de j clovška gspoda kar zjava. Nazadne so se še govar vrstile. Gspod Petavar nas je kot brate nagovoru; gspod fajmošter mo j odgovoru poj use nagovoru; gspod Pečjak j pa z zgodovine tud to povedov, de j gspod Petovar ankat negov prefesar biv jn prov gnliv je bvo, k sta se po dojmo cajt na zgodovinskih korošč tih dobiva; gspod Anton j mav zagou ta šaliv zvon; Koprivnkov Miha j doganov de j mav z rešpehtam u tak nobl hotel zaviv, a se kar vornš dobr počute; Henigmanov Urenc j mogu s solaspavam Urška pobarate, če že spi; k so bli še ush sort govar zgovarjen jn pir pvačan, se j pa še Jošta lpo prkvonu jn konštatirov, de se kakšn večer u živlen uhka nobl pa pocen skoz pride, lpo j bvo.

(Konec prihodnjič.)

Razno.

Umrl je dne 9. avgusta prejšnji kranjski dekan, župnik in duhovni svetnik Anton Koblar.

Stolp župne cerkve je že več let kazil vso cerkev, na južni strani je veter in dež popolnoma odbil ves omet, ki je pa tudi odpadel na zidu cerkve ob stolpu. Številke na stolpni uri so že tudi bile popolnoma obledele, da se že skoro niso več poznale. Tako je naš turn že več let klical po popravil. Letos se je cerkveno predstojništvo odlo-čilo, da popravi ves stolp. Zidarska dela so bila oddana zidarskemu mojstru Varšku, ki je stolp povečini znova ometal in ga prebelil oziroma ponekod pobarval. Na južni strani ga je ometal z posebno malto, ki sestoji iz cementne malte in isola, da vihar in dež ne bo mogel hitro odbiti ometa. Zelo neprimerno je bilo postavljati oder, kar je izvršil

tesarski mojster Anton Stritih starejši iz Bistrice. Pokazalo se je pa tudi, da je pločevinasta streha na stolpu na več krajih že razjedena in preluknjana, da jo je torej nujno treba popraviti, ko je kleparski mojster Franc Šramek zlezal še na vrh stolpa, je opazil, da je pločevina pod spodnjim jabolkom vsa strohnela, tudi to je bilo treba popraviti. Vsa ta dela je prevzel g. Šramek, ki je zablekal vso stolpno streho. Če bi tega dela v kratkem ne bili izvršili, bi vsled zamakanja strohnelo vse ogrodje stolpa, kakor se je to zgo-dilo pri stolpu sv. Andreja. Pri pokrivanju stolpa je gospod Šramak s svojimi pomočniki ponovno splezal vrh stolpa na jabolko in križ — 58 m visoko — in se dal s svojimi po-močniki v tej vratolomni poziciji tudi fotografirati. Kazalce na stolpni uri je osnažil ključavničarski mojster Kos, prostor za številke je poslikal slikarski mojster Prattes Roman.

Stolp sv. Andreja se že popravlja. Kakor ste mogli sedaj vsi videti, je bilo ogrodje njegove kape popolnoma strohnelo in je neprestano obstojala nevarnost, da se podere in bi se lahko zgodila velika nesreča. Ker se je proti prvot-nemu, umetniškemu načrtu dvignilo nekako nasprotovanje, je dalo cerkveno predstojništvo napraviti zidarskemu mojstru Varšku nov načrt, ki je ravnokar izdelan. Po tem načrtu se stolp nekoliko dvigne, omeče in se mu napravi nova kapa v baročnem slogu. Ker je bilo nujno, smo napravili ogrodje in podrli kapo predno je bil gotov novi načrt.

Darovanje za pogorelce v Gorenjem Jezeru je pri-neslo Din 2080—. Vsem darovalcem iskrena hvala.

Denarna plat. Kakor vidite, je stolp župne cerkve že popravljen, to je stalo lepe tisočake! Računov še nimamo! Tudi sv. Andrej nas bo precej stal! Še nobenkrat nisem bil v zadregi, kar se tiče cerkvenega denarja, tako, kakor sedaj! Dela so bila nujna, denarja pa zelo malo v blagajni! Lahko bi bilo cerkveno predstojništvo vsa dela izvršilo potem konkurenčne obravnave in bi šli tako vsi stroški na davke! Toda davkov imamo že tako preveč, poleg tega bi bila taka pot dolga in združena z raznimi stroški za komisije in drugo. Radi tega se je cerkveno predstojništvo odločilo, da izvrši te poprave brez konkurenčne obravnave zaupajoč le na dobrodelnost Tržičanov in na prostovoljne prispevke! V predilnici smo dobili že zagotovilo, da se nam bo po-magalo, prosimo pa tudi druge župljane, da po močeh pri-spevajo, ko se bomo obrnili za prispevke, da tako polagoma z združenimi močmi, ne da bi se prehudo občutilo, vse to izvršimo. Za cerkev sv. Andreja je zaenkrat cerkveno pred-stojništvo dobilo dovoljenje, da sme najeti Din 50.000 — kredita, ki bi se kasneje počasi vračal. Obračune pa prine-semo v prihodnji številki.

Zadnji blagoslov pri procesiji sv. R. T. je bil pod župniščem pri starem križu. Tu so v kanal pod zidom okoličani metali razne smeti, da je prihajal po leti iz jarka neznosen smrad, ki ni bil v čast našemu mestu. Spora-zumno z mestno občino smo sedaj preobokali s cementom ta jarek oziroma kanal in tako pridobili lep prostor, kjer se bo sezidala nova kapelica za četrti blagoslov. Stari križ smo morali odstraniti, ker je bilo zidovje in les v razpadajočem stanju in je bila potrebna odstranitev radi naprave nove ograje. Križ je bil pa tudi tako slabo napravljen, da ni delal časti Tržiču. Dokler se ne napravi nova kapelica, se bo ob procesijah Sv. R. T. tu napravila zasilna kapelica.

Oktober potečejo 4 leta, kar izhaja naš list. Župni urad bo naročil originalne platnice za vezavo vseh letnikov skupaj. Kdor bi imel rad vezane vse letnike Cerkevne Glasnika v originalnih platnicah, naj se tekom avgusta oglasi v župni pisarni.

Širite „Cerkveni Glasnik“!